

Горілка

Яків Щоголів

Ще я був малим, як батько
Зве було та каже: "Синку!
На посудину та збігай
По горілочку до шинку".

І примчу я ту горілку:
Почина наш батько пити;
Все він п'є та матір лає, —
Плаче мати, плачуть діти.

Прокляли ми ту горілку,
Бідували, дивувались,
Як вона людей привчила,
Як ті люди напивались!

Так ішло все і минало;
Почали ми виростати;
Позростали, а тим часом
Захворіла наша мати.

Як сховали — сумно стало;
В бідній хаті опустіло;
Випив я, щоб хоч забутись,
Щоб хоч серце заніміло.

І один на всіх роблю я,
А кругом кричить біднота;
Силу нівече і ломе
Неперестана робота.

Та в голодний год старшина
За подушне поцінила,
І почав я часом пити,
Щоб хоч серце не кипіло.

Все ж іще тяглося як-небудь,
Так нова біда зіклалась:

Погоріли ми навіки
І нічого не зісталось!

От я й п'ю та п'ю, а пляшка
Не дає мені покою:
Я б і рад від неї бігти,
Так вона біжить за мною...

1877